

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

LXXIV. Infans è fenestra lapsus in sinu gerulæ reponitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

alligarat, explicitum vinculis, sepeliendum humi sternit. Dux mortuum intuens, ab S. Ignatio etiamtum rogando non absistit, cumque ad cadaver proximè accessisset, repente infans reuiuiscit, incredibili matris, & ducis gaudio qui festis propterea gratis S. Ignatium celebrauit.

LXXII.
Simile praecedenti.

Sed dignum maioribus fuit, quod sæculi huius anno vndecimo Manresa sanctus vitam infanti vtramque contulit temporariam, & æternam. Natus fuerat post mortem, & seorsum interim abiectus, dum matri consultur, ex eo partu pene morienti: à matre obstetrix ad infantem reuersa, liuentem, & mortuum, & Baptismi carentem piaculo, miserata; positus genitus S. Ignatium obsecrat, per quicquid illi esset Manresa carum, vbi tot à Deo fuerat bonis cumulatus, animam redderet infelici, ad hoc saltem, vt Christi lauacro tingeretur. Quæ dum orat, videt infantem moueri, & oculos aperire, exclamansque cum iis quæ illic aderant factum miraculum, viuentem, gratulabunda ad matrem retulit.

LXXIII.

Burgi anno lapsi sæculi nonagesimo altero, Maria Alaua Pinzocheria ex S. Francisci Ordine, tentationibus indomitis, & angustiis animi nullum pridem flendo, precando, leuamen inuenerat. Franciscæ Bernuicæ extra illam urbem moniali, cum id indicasset, S. Ignatij ab ea imaginem accepit, de illius adiutorio vnicè secuta cuius tot sibi prodigia narrauerat Franciscæ, imaginis etiam illius ministerio impetrata. Oblita vero Ignatij nomen quod esset illi vix antea auditum; sic illum precabatur, ò Pater Athanasi quando tam prodigè tuis supplicibus tua beneficia dispensas, me quoque miseram adspice, hoc egentiolem tua ope, quod mihi non mors, aut morbus agitur, sed grauiùs vtroque peccandi periculum, precantem audi Pater Athanasi, hæc orantem, vox clara distinctè admonet, Ignatium dici quem Athanasium vocabat, æquo tamen animo esset, exoratum enim quod ipsa petierat. Cuius iam tum pignus, serenum animi quoddam hausit, singularémque voluptatem: quod illa demirans, vt quid igitur, ait, vit apud Deum gratia tam potens, nondum vindicatus est inter sanctos? Respondit vox eadem, etsi non est in terris, sed in cælo, iam est sanctorum numero adscriptus. Nec plura & mulier, omnes quas tolerauerat animi angustias oblita, summa quiete potita est.

LXXIV.
Infans à fenestra lapsus in sinu gerulae reponitur.

Anno autem xvi huius vicesimo pridie S. Ignatij Paula Sbarballia, Ioannis Oltramarij cognati septimestrem filiolum inter brachia gestabat. Orto imbris, & turbinum subito conflictu accurrit in superiora conclauia, vt occluderet aquæ specularia vitrea: in eorum vno difficilius laborans sursum versus cum dextro brachio corpus extra fenestram exporrigit, infans pectore tenus præcinctus laxius, subsultans in vicum decidit altitudine vlnarum. 8. mulier puero cadente Iesum, & S. Ignatium inclamat, in quem impensius afficiebatur, labiturque, & ipsa in proximam arcem. Vbi, cum breui animum recepisset; Vidi, (ait ipsamet.) his meis oculis S. Ignatium ad latus, qui mihi infantem quem tenebat, in vlnis reposuit, appressitque tam diu sustinens, dum quæ animo linquente exciderant vires rediissent. Erat vit sanctus

sanctus in vilitate Societati veste, palliatus; ætatis specie virili, vultu quem nullum ubi hoc miraculum contigit satis assimilaret apographum, infans alacer, & festiuus gerulæ corridens, pannus quo fuerat inuolutus in imò fenestræ iacebat.

Mutinæ anno 1605. Alberti Fontanæ filiolo ardens febris, capitisque ac faucium tumor, sic animæ viam obstruxerat, vt nisi agerrimè spiritum ducere non posset, nedum nutricis lac sugere. Lugebat mater iam iam præfocandum; matris cognata Linia Fontana, eius æquè vt infantis miserta, in genua procidens valetudinem puero ab S. Ignatio petiit cuius mirificè patrocínio confidebat, tum eius reliquiis quas gestabat in cruce argentea, guttur eius signauit, inflatione mox & febris, horæ non integræ spatio difflatis, puer, vt vnquam egregiè valuic.

LXXV.

*Infans moriè
proximè, mi-
nore quam
hora spatio
sanatur.*

Coloniæ Gerardus Otmarlesius Sacerdos è Societate cum anno sæculi duodecimo ex morbo periclitaretur, votum S. Ignatio nuncupauit, & sacris ipsius lipsanis pectus, & caput consignauit, vitæ de cetero vsque adeo securus, vt cum validissimis febribus per decem dies æstuarer, nunquam illi de morte dubitatio succurrerit: nocte porro hos dies consecuta, ex inopinato deliquio resectus, eos crurum dolores expertus est, quibus in vita nihil passus esset crudelius, ratúsque id præter naturam esse, proximam ex eo sanationem expectauit, inde abalienatus ab sensibus, paulo post sensit inhalari sibi in os exilem flatum, sed vna immensis animum inundare deliciis, argumento receptæ sanitatis: vnde in cantum eucharisticum. Te Deum erupit, festis lachrimis & pio singultu verba pene singula interpungens.

LXXVI.

*Periculose
agrotum sa-
natur.*

Maceratæ Anno proximi sæculi nono supra nonagesimum, expetita sunt preces Lucretiæ Aurispæ ad S. Catharinam Antistitæ, pro Isabella Moronia, illic educata, tunc grauius admodum agrotante. Illa multam in noctem precata cum ad quietem se composuisset, videre visa est Martyres Virgines, Catharinam, & Vrsulam eius cœnobij patronas quæ dicerent saluam fore Isabellam beneficio S. Ignatij Societatis Iesu Fundatoris; mandarent præterea id illi nunciari: monerique illam, esset in posterum in hospitatorem tam beneficum grata. Sub hæc videbat Isabellam è lecto assurgere in genua, & S. Ignatio gratias agere. Experrecta miratur id somnium, quod S. Ignatium nec de illa valetudine rogasset, nec cum vnquam peculiariter conuisset; quærit ex Valterio medico, quo statu Isabellæ res essent, & audiens, pessimo, iubet ab se illorum fieri certiore quæcumque audisset, & vidisset. Sed quo tempore Virgines, Lucretiæ obiectæ fuerant, Isabellæ eodem Ignatius, præstanti ac splendida specie adstiterat, & manu præhensam certa sanitatis expectatione confirmarat, monerátque de genibus Deo gratias agere, à quo id illi donum impetrasset, & visa sibi erat iubenti paruissè. Huius autem visi, ac promissi gaudio excitata, longè se à periculo cui indormierat deprehendit; matri, & socru sibi adstantibus, somnium exponit; & valetudinem promissam, quod vtrumque

LXXVII.

*Similis præ-
cedenti sana-
tio.*